

Ο Hans Rey στην Αϊτή!

Κείμενο: Hans Rey
Φωτογραφίες: Steve Zdawczynski

ΤΑΞΙΔΙ//ΑΪΤΗ

Το MTB Ayiti διοργανώθηκε για πρώτη φορά φέτος με σκοπό την ανάπτυξη της ορεινής ποδηλασίας στην περιοχή και την εμπλοκή τοπικών επιχειρήσεων. Ο αγώνας Haiti Ascent Mountain Bike Stage Race είναι κάτι παραπάνω από αγώνας, αφού πρόκειται να διαμορφώσει τις συνθήκες αλλά και τις υποδομές για την τοπική ποδηλασία.

Η επικοινωνία με τον διοργανωτή του αγώνα έγινε για πρώτη φορά τον περασμένο χρόνο, όταν ξεκίνησε να προετοιμάζεται ο αγώνας. Είναι γεγονός ότι ως ιδέα ακούστηκε πολλά υποσχόμενη – αν και για εμένα η αγωνιστική ποδηλασία μετράει πολλά χρόνια από τότε που συναντηθήκαμε για τελευταία φορά. Παρ' όλα αυτά, μου φάνηκε άκρως ενδιαφέρουσα η ιδέα να διεξαχθεί στο πανέμορφο, μολοντί φτωχό, νησί της Καραϊβικής. Επιπλέον, αυτός ο αγώνας ήταν μια καλή ευκαιρία για να αναπτυχθούν δεσμοί με την οργάνωση Wheels 4 Life με σκοπό τελικά να ενισχυθεί ο ποδηλατικός τουρισμός στο νησί – και συνεπώς και η τοπική οικονομία η οποία επλήγη από τον καταστροφικό σεισμό του 2010. Το αποκορύφωμα του ποδηλατικού event ήταν ένας 2ήμερος ποδηλατικός αγώνας κατά μήκος του νησιού σε μια ιδιαίτερα απαιτητική διαδρομή που χαράχθηκε από τον Rick Sutton, εμπνευστή και διοργανωτή του Sea Otter και τους έμπειρους συνεργάτες του.

Πίσω από την ιδέα γι' αυτόν τον αγώνα βρίσκεται ο Philip Kiracofe και η εταιρεία Travlecology την οποία διευθύνει ο ίδιος. Ο Philip σε συνεργασία με ένα αμερικανικό γραφείο παραγωγής κινηματογράφου καθετί συνέβη πριν, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά τον αγώνα.

Ένας αρκετά μεγάλος αριθμός συμμετεχόντων από τις ΗΠΑ έδωσαν το παρών μαζί με αρκετούς οι οποίοι είναι νέοι στο άθλημα της ορεινής ποδηλασίας, αλλά τελικά αποδείχθηκαν πιο σκληροί από ό,τι είχαμε φανταστεί.

Η αλήθεια είναι ότι δεν ενθουσιάστηκα όταν έμαθα ότι η πρώτη μέρα περιελάμβανε περισσότερα από 8.000 πόδια θετικής υψομετρικής. Ετοιμάσα το ελαφρύτερο ποδήλατο μου, ένα carbon Zaskar 100 29r, το οποίο αποδέχτηκε η τέλεια επιλογή για αυτή τη διαδρομή. Πραγματικά μου φάνηκε περίεργο που αναβάτες τρέξανε με hardail σε αυτή τη διαδρομή η οποία περιελάμβανε 20 μίλια κατάβασης σε βραχώδες μονοπάτι.

Έφτασα στην πρωτεύουσα Port au Prince λίγες μέρες νωρίτερα προκειμένου να οργανώσουν την άφιξη των 25 ποδηλάτων, τα οποία περιμέναμε σε container από το Μαϊάμι, και τα οποία επρόκειτο να παραδοθούν σε τοπικά σχολεία για τη μετακίνηση των μαθητών. Με τη συνδρομή του Leogane Cycling Club οργανώθηκε επίσης και η συναρμολόγησή τους, όπως και η επιλογή των παιδιών που τα είχαν περισσότερο ανάγκη βάσει της απόστασης που έπρεπε να διανύουν καθημερινά για να φτάσουν στο σχολείο. Τα 5 από τα 25 ποδήλατα παρέμειναν στο κλαμπ για χρήση από τα μέλη του αλλά και για όσους μπορεί να χρειάζονταν να τα νοικιάσουν για τουριστικούς λόγους.

Μερικοί από τους αγωνιζόμενους βοήθησαν επίσης στην παράδοση των ποδηλάτων στα τοπικά σχολεία. Οι υπόλοιποι βοηθούσαν στις ετοιμασίες του αγώνα και το στήσιμο της συνέντευξης τύπου. Ακόμα, 12 ποδήλατα δωρίστηκαν στους διοργανωτές του αγώνα προκειμένου να προωθηθεί η ποδηλασία στο νησί, ενισχύοντας τον ρόλο της ποδηλασίας για τον τουρισμό. Ο Αμερικανός αναβάτης David Wilcox δώρισε με τη

σειρά του εργαλεία και ποδηλατικά αναλώσιμα αξίας 7.000 δολαρίων στους ντόπιους μηχανικούς.

Μετά τη συνάντηση με τους επικεφαλείς του υπουργείου Τουρισμού και Αθλητισμού της Αιτής, η εκκίνηση της πρώτης μέρας δόθηκε από το σημείο του προεδρικού μεγάρου το οποίο είχε καταστραφεί ολοσχερώς και του οποίου τα χαλάσματα απομακρύνθηκαν πρόσφατα. Με τη συνοδεία της αστυνομίας ποδηλάτισαμε για τα πρώτα μέτρα μέσα στην πόλη λίγο πριν την ώρα αιχμής και τον κατακλισμό των δρόμων από αυτοκίνητα. Η ανάβαση ξεκίνησε αμέσως έξω από την πόλη και δεν σταμάτησε μέχρι και τα 4.000 πόδια δύο ώρες αργότερα σε ένα σημείο με υπέροχη θέα της πρωτεύουσας. Οι 26 αναβάτες μεταφερθήκαμε με αυτοκίνητα για να τα επόμενα 10 μίλια προκειμένου να αποφύγουμε έναν πολύ επικίνδυνο ορεινό δρόμο και να συνεχίσουμε για τη δεύτερη εκκίνηση της πρώτης μέρας. Άλλα 4.500 πόδια θετικής υψομετρικής μας περίμεναν, τα οποία πολλές φορές μας ανάγκαζαν να σπρώχνουμε τα ποδήλατα στην ανηφόρα καθώς η πρόσφυση ήταν ελάχιστη. Ευτυχώς η συνέχεια μας επιφύλασσε μερικές καταβάσεις για να ξεκουράσουν τα πόδια και τα πνευμόνια μας. Το τοπίο ήταν πραγματικά μαγευτικό και παρά τις 5:47 ώρες που χρειάστηκε προσωπικά για να καλύψω τη διαδρομή, η νικήτρια Sonya Looney χρειάστηκε μόνο 4. Παρ' όλα αυτά, αισθάνομαι τυχερός που ολοκλήρωσα τον σκληρό αλλά πανέμορφο αυτόν αγώνα. Και φυσικά δεν έχασα την ευκαιρία να σταματήσω για

μερικές φωτό και να μιλήσω με τους ντόπιους. Στην κορυφή του βουνού το κλίμα ήταν απόλυτα καθαρό – κάτι που λειτούργησε ως επιβράβευση για την επίπονη προσπάθειάς μας μέχρι να φτάσουμε στην κορυφή και το camp.

Η διανυκτέρευση έγινε σε σκηνές στο ύπαιθρο και οι ντόπιοι δεν έχασαν ευκαιρία να μας δείξουν τη φιλοξενία τους μαγειρεύοντας καταπληκτικό παραδοσιακό δείπνο και λικουδιές. Το επόμενο πρωί έπρεπε να ποδηλατήσουμε για 6 μίλια σε μονοπάτια γεμάτα στροφές, πριν συνεχίσουμε για τα 20 μίλια κατάβασης σε έναν πολύ τεχνικό χωματόδρομο γεμάτο βράχους, ο οποίος είχε επίσης κίνηση από φορτηγά αλλά και ζώα. Αν ο πρωινός καφές των ντόπιων δεν με είχε ξυπνήσει για τα καλά, αυτή η κατάβαση θα μου φαινόταν ατελείωτη.

Η δεύτερη μέρα μας βρήκε στην σέλα για περίπου 3μίση ώρες αλλά η κατάβαση μας φάνηκε ατελείωτη καθώς ήταν αρκετά πιο απαιτητική από ότι μπορούσε το XC μου ποδήλατο να χειριστεί. Το σημαντικό ήταν να μην μείνεις από λάστιχο. Συνολικά το stage είχε κάτι από αγώνα endurance. Ψηλά βουνά μονοπάτια, διάσχιση δύο ποταμιών και δασικοί δρόμοι ανάμεσα σε τροπικό δάσος μέχρι να φτάσουμε στην παραλία και έχουμε την ευκαιρία για μια βουτιά στην θάλασσα της Καραϊβικής. Μια εμπειρία που συνδύασε την περιπέτεια με την τροπική ομορφιά, η οποία ελπίζω να σηματοδοτεί ένα νέο ξεκίνημα για τους καινούριους φίλους μου στην Αιτή. #